

ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ

Ο ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΕΛΒΙΝΙΩΤΗΣ

Αξιωματικός του Μ. Ναπολέοντος, δικαστής, ποιητής. Στά χρόνια του Ιονίου Κράτους. Μία περιπετειώδης ζωή. Ένα δικαστικό τέχνασμα του Νικ. Δελβινιώτη. Η δραματική σκηνή μπροστά στο Λεϊφάνο του Αγίου Διονυσίου. Η δικαστική συνείδησι. Τα πεινήματα του. Ύμνος στη Δημόδη Γλώσσα. Η μεταφράσει του. Τα τελευταία του χρόνια, κτλ. κτλ.

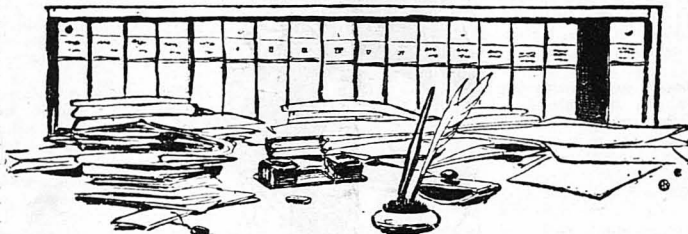

Α σάς διηγηθήμε σήμερα την περιέργη ζωή ενός παλαιού Έλληνος ποιητή, που διακρίθηκε, στην εποχή του, με τὰ έργα του και τις περιπέτειές του, σήμερα όμως έντελώς λησμονημένο. Ο ποιητής αυτός είναι ο Νικόλαος Δελβινιώτης, Κερκυραίος. Ύψηξε αξιωματικός του Γαλλικού στρατού, έπειτα δικαστής, ποιητής, μεταφραστής του Όμηρου, φησὶ γενναία και ανίστατα.

Ο Νικόλαος Δελβινιώτης γεννήθηκε στ' όμοιο νησι των Φωκίων, στις 27 Ιουνίου 1817, από άριστοκρατική οικογένεια. Έσπούδασε στην Ιταλία και μετά το τέλος των σπουδών του κατετάχθη στο Γαλλικό στρατό, που κατείχε τότε τις Ένετικές κτήσεις. Ο Δελβινιώτης ήταν έν χαριστικός δημοφιλής και ή ιδέες της εποχής έκεινται τον ένθουσίασαν. Ο μέγας Ιταλός λόγιος Τζεζαρότι, που υπήρξε καθηγητής του, έγραψε στο Γάλλο στρατηγό Μιούλις, που κατείχε την ομορφημένη Μάντυνα :

«Σάς συνιστώ τον Νικόλαο Δελβινιώτη, νέον Έλληνα, μόλις 24 έτών, γεμάτον από πνεύμα και δραστηριότητα. Άγαπά ένθερμα τας έπιστήμας και τας τέχνας, είναι εύφροης και ένεργητικός, μαθηματικός και ποιητής, και έχει όμοιαν κλίσιν ν' ακολουθήση την Άθηναν και τον Άρην. Από σάς έξαρτάται ή προσογή ή του εις τὸ στρατιωτικόν στάδιον και εμια βέβαιος ότι δέν θα μετανοήσετε διά την εύεργεσίαν σας».

Άλλ' ο στρατηγός Μιούλις είχε χάσει τότε την εύνοια του Μεγάλου Ναπολέοντος και δέν απόρριψε νά φανή ζήσημος στον Δελβινιώτη. Ο νεώρος Κερκυραίος άναγκάστηκε ν' άρσηση τὸ στρατό και γράφτηκε

φοιτητής στο περίφημο Πανεπιστήμιο της Παρίας, στη Νομική Σχολή. Στις διακοπές επέγιναι στην Κέρκυρα κ' έμεινε λίγον καιρό. Έτσι, στα 1802, έλαβε μέρος στα πολιτικά του νησιού και άπέτέλεσε μέλος της «Έταιρείας των Φύλων», που είχε δήθεν φιλοσοφικό σκοπό, πράγματι όμως ά σκοπὸ του ήταν ένθικμοί. Ο Δελβινιώτης, θέλοντας νά μάθη κατά βάθος την άρχαία Έλληνική, έπηρε δασκάλου του τὸ σοφὸ Έλληνιστὴ Άνδρέα Ίδρονειό (που ήταν και παπάς). Στα 1805 έγινε διάδοκτου του Δάσκαλου, έπειτα προηγήθηκε όλη την Ιταλία και τέλος έγινε στην Κέρκυρα.

Από τὸ έτος 1800 τὰ νησιά του Ιονίου άποτελοῦσαν ένα μικρὸ ελεύθερο κράτος, την «Έπαύνησον Πολιτείαν», με Σύνταγμα και Έπιταγήον ήγεμόνα. Ρωμαϊκές τὸ κράτος ήταν τότε ο Ίωάννης Καποδίστριας. Αὐτὸς έπηρε τον Δελβινιώτη σέβουλο στη διοργάνωση της νομοθεσίας. Στα 1807 ή Έπαύνησον προσορήθηκε στη Γαλλία και Γαλλική έπαρχία. Τότε ιδρύθηκε ή Ίονία Ακαδημία, όπου ο Δελβινιώτης έδιδασκε τὸ Πολιτικὸ και Ποιητικὸ Δάσκαλο.

Στην Ίονία Ακαδημία γίνονταν συχνά και διαλέξεις και άπαγγελίες, με ήλθεση την εύνοια. Ο Δελβινιώτης άπήγγειλε τὸ ποιήμα του «Ύμνος εις τον Ναπολέοντα διά την ελευθερίαν της Ελλάδος».

Στά 1809 άποφασίτη εισαγγελείας και έμεινε στη δικαστική υπηρεσία ως τὰ 1836. Όταν ίσπεροσε ως δικαστής στη Ζάκυνθο, συνήθη τὸ άπόλοφο έπιστόδιο. Ένας ίσχυρός κομματικὸς δικαστὸς και φρόνο. Οι δύο μάρτυρες τὸ έγκλημα, ατοχὸι χωριάτες, τρομοκρατημένοι, μυσσοῦσαν τὰ λόγια τους. Έξαμα ο Δελβινιώτης ήμνητά ένα στρατηγήμα : Άρατὰ από την έδρα τὸ μαχαίρι, με τὸ άσπρον είχε γίνει τὸ έγκλημα, κατεβαίνει από την έδρα και λέει στους δύο τρομοκρατημένους μάρτυρες :

—Απολοθήτη με !... Και ο πρωτόδικος δικαστής προοφεί προς την έξοδο του δικαστηρίου, άπολοθημένος όχι μόνο από τους μάρτυρες, αλλά και από όλοζλορη τὸ άκορρατριο. Στην αίθουσα έμειναν οι άλλοι δικασταί και ο κατηγορούμενος, φοροφύμενος από τους στρατιώτες. Ο Δελβινιώτης ήγναίει στο δρόμο και ήγναίει ίσα στο ναὸ του Αγίου Διονυσίου. Έπει διατάζει τους έπαύνησον ν' άνοῦσιν την ίερή λαράνα, που έχει τὸ λεϊφάνο του Αγίου, και λέει στους δύο χωριάτες :

—Ομοσθήτη, τί είδατε ! Οι δύο μάρτυρες γονατίουν, δοκίζονται και τρέμοντες από ίερή συγκίνησι τώρα, διηγόνται στο δικαστή όλη την αλήθεια. Η μαρτυρία τους έγινε άποσθη από όλο τον λαόμο που είχε γεμίσει την εκκλησία

και παρακολούθησε κατάλυτος τη δραματική έκείνη σκηνή. Η μαρτυρία ήταν έπαυνητική για τον κατηγορούμενο, που άποδείχθηκε έτσι ένας άμοόβρος δολοφόνος, και ο Δελβινιώτης έγινε με τον ίδιο τρόπο στην αίθουσα του δικαστηρίου, φέροντας φως άποκαλυπτικό στη σκοτεινή ύπωση, που είχε συνταράξει τη Ζάκυνθο. Ο δολοφόνος κατατάχαστη σε θάνατο και κρημάστηκε όστρα από ένα μίνα.

Η εδουνηθία του Νικ. Δελβινιώτη ως δικαστὸ έμεινε παρομοίωδης. Δηγοῦνται ότι κάποτε κατεδίκασε έναν Λευκαδίτη για κλοπή σε πέντε έτών φυλάσει. Φαίνεται όμως ότι ή άποδείξει δέν ήταν ίσπερεις, όλοφάνερες, και ο Δελβινιώτης άρσιος ν' άμφιβάλλη έν έβγαίει δίκαιη άπόφασι. Με τον καιρό, ή τίμησι της συνειδήσεως του έγιναι ένφύλησι άβάσταχτο. Δέν μπορούσε να κοιμηθή. Επέγιναι στη φυλάξη, έμεινε όρες όλόζλορες με τον κατάδομο, κοινοβέντωντας μαζί του για την άπόθεση και δέν ήσυχασε, παρά όταν έπισθη ότι δέν είχε πέσει σε δικαστική πλάνη, ότι πράγματι ο Λευκαδίτης έκείνος είχε διατάχσει την κλοπή.

Ένας Κερκυραίος βιογράφος του τον χαριστίζει έτσι : «Ο Δελβινιώτης ήθελε ή Δικαιοσύνη πάντοτε να θριαμβεύη, διότι όσον όψηλότερα κείται ή Δικαιοσύνη, τόσο περισσότερο ή Πολιτεία άναδεικνύεται και ο λαός ένθερμα και άληθώς ήνε ελεύθερος. Δέν είχε άδικον ο μέγας Ρωμαιοί όταν έπλεν ότι διά νά είμεθα ελεύθεροι, πρέπει να είμεθα δοῦλοι του Νόμου».

Άλλ' ο Νικόλαος Δελβινιώτης ήταν και ποιητής, γράφοντας τις ένανεύσεις του στην Ιταλική, που ήταν ή γλώσσα της μορφωμένης ένέως στην Έπαύνησον. Έν τοίτοις, σαν βαθιά γνώστης της άρχαίας Έλληνικής, ο Κερκυραίος αυτός ποιητής καταλάβαινε την όμορφία της δημοτικῆς γλώσσης και προσασθάνων ότι αυτή δά γίνει μια μέρα ή λογοτεχνική γλώσσα στην Ελλάδα. Και έλάχε ένα συνέτο του Ιταλικό, με τον τίτλο «Στην Έλληνική Δημόδη Γλώσσα», που μαζ' δείχνει την

άγάθη του σ' αυτή. Μεταφράζουμε τις δύο πρώτες στροφές τὸ άγνωνστο συνέτο :

Είσι άμορη, γιατί μια θεά άγία της πατρίδας, όμορφάδας λαμυρίζει στο προσοπό (σο) ! Άν έχεις λιγοτέρα από τη μητρική (κόλλη), έπειται,άλλοίμονο,ή βάρβαρη εκλαθ.α. Ξέρεις πως μέσα στην πατρίδα ενε (οιμένες)

στην άγάθη της Πατρίδας, όμορς και (ζω). Στήριγμα της Έλευθερίας, γενικό (του τόπου), ή έλευθερη Γλώσσα!... Έύνα λαοῦν, όστιν, ήρωική Γλώσσα, και βροτο- (κόρη) ! Μην άφισος ο φθόνος να σε όσθη!...

Τὸ παραπάνω έγκλιμο είναι άγνοστο ίσως στους δημοτικιστές, γιατί δέν τὸ έχομε ίδη άναφερόμενον στους διαφόρους γλωσσικούς άγώνες τους.

Στά 1809 ο Δελβινιώτης έδημοσίεσε στην Κέρκυρα μια συλλογή ποιημάτων, Ιταλικά γραμμένων. Τὸ βιβλίονα αυτό ενε άπερομένο στον Γάλλο Μπασιέρ, «Αυτοκρατορικό Έπίτροπο στις Ίονιους Νήσους». Η άπερομότητα έπιστολή τελείωσε με τις λέξεις αυτές : «...Η Ύμετέρα Έξοχότης άς καταδεθῆ αυτούς τους στίχους, με κείνη την καλωσύνη που προστατεύει κάθε τι που ζαναφερνε στους Έλληνες τις άρετές και τη λάμψη των προγόνων των».

Στην διευρητή αυτή συλλογή ήπρηχαν τέσσερες ώδες και 18 συνέτα. Μια από τις ώδες ενε προς τον Μέγα Ναπολέοντα για να ελευθεροφήση την Ελλάδα. Ο ποιητής βλέπει την Έπαύνησον ελευθερομένη, ένν ή Ρωσσία ήθελε να την σλαβόση. Η Έπαύνησον χάρισα την ελευθερία της, ένν ή Ελλάς, άλυσσοδεμένη, ζητάει από τὸ Γάλλο στρατηλάτη την άπόλυτην της.

Ίδου μερικῆς στροφῆς από την αληθινά ήμνησομένη ώδη του Νικ. Δελβινιώτη :

«Ποιά εν' αυτή, που όρμαίει κ' άρπάξει τὸ σπαθὶ και τραγοῦδαί τον τρομερὸ πολεμικό ύμνο ; Νά, έσπασε τις καταραμενες άλυσσοίδες κ' άφιερώνεται σε κείνο τὸ βασιλιά, που κάθε βασιλιά έδίκασε ! Πως έφάνηκε αυτό τὸ καινούριο τὸλμημα ; Ποιός έσθυσε τη σκαλιά από τὸ πλεοῦς της ;...

Σαν νάτανε ήλιος, έδωξε τ' σκοτάδι σου, ω πολεμική γενιά του μεγάλου 'Ιονίου !...

»Ξαναγυρίστε, ξαναγυρίστε, 'Ωραίες Τέχνες, συντροφειμένες από τ'α παλληκάρια. Παγωμένη είνε ή φωλιά, πού ή φύση είνε έκει να γεννιούνται ή έκακουμένοι πού μ' α'υτούς έστολισήκε. 'Ο αίθερας μας είνε γιομάτος από φωτιά. 'Η 'ιδέες εδω πετώντας βασιλεύουν ! Κι' όλ' ή Οίκουμενή τ'ό ξερει πώς ό 'Όμηρος, ό 'Απελλάς και ή 'Ωραίες Τέχνες γεννηθήκαν εδω !»...

Και ό ποιητής, απευθυνόμενος στον έλευθερωτή των 'Ιταλών, τον Μεγάλο Ναπολέοντα, λέει :

«Είσαι ό υιός, πού τή μάνα του άνάστησε. 'Εσού έκαμες τήν 'Ιταλία βασίλισσα. Λοιπόν, άκου και τών παιδιών μου τούς στεναγμούς και με τ' έκαστού σου χέρι σπάσε τ'α δεισμό μου !...»

»Σπάσε, σπάσε τ'ς άλυσίδες μου και από τ'ώρα θ' άνεθερ με τ'α τραγούδια μου άνάμεσα σ'τους Θεούς, στον 'Όλομο σ'χώριστο θάσαι μαζί με τόν Δία. Σκαλοπάτι έχει τ'ή Γη !

»'Ετσι παρακαλούσε, ω 'Ελλάδα μου, και μαζωμένες όλες ή μεγάλες σκιές εφάνωξαν : ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ! Και σ' α'υτές τ'ς φωνές, ω μεγαλόφυγε αυτοκράτορα, χυμογέλασε και τρέσηρες τ'ο τρομερό σπαθί σου.»

Τό βιβλιαράκι αυτό του Κερκυραίου ποιητή ένθουάσε τους ζήνους και προπάντων τους Γάλλους. Και σ'ε διάφορες σχολές τής Γαλλίας ή καθηγητά έδίδασκαν τόν «'Υμνο στό Ναπολέοντα», καθώς και τήν φράση του «'Ωδή στην Αίθια Πόλη».

Στά 1817 πέθανε στό Λιβόνο ό 'Αχαρνάν Νικόλαος Μιχαηλίδης, ιατροφιλόσοφος, μαθηματικός και Έλληνοιστής. 'Ο Δελβινιώτης τόν έθρήνησε με έμπνευμένο του έλεγείο, από 150 τρίστιχα, πού δημοσιεύτηκε στό 1820 στό Μιλάνο, με πρόλογο του σοφού Μουστοζούδη.

«Άλλες φιλολογικές έργασίες του Ν. Δελβινιώτη είνε ή μετάφραση του στην 'Ιταλική έργου του Κοίντου του Σιμοναίου και τής «'Οδυσσείας». Κατά τ'α τελευταία έτη τής ζωής του έγραψε μιά 'Ωδή στην 'Ιταλία, τόν «'Θρήνον εις τήν δολοφονία του 'Ιωάννου Καποδίστρια» και δύο τραγούδιες : Τόν «Σέρζο» και τήν «'Ι-φγένεια». 'Ο άριστος τής έποχής τόν χωριστό Θουαζιάς έπαινει τ'ς 'Ωδες του Δελβινιώτη και βρίζει σ' α'υτές κάτι από τή φλόγα τήν τεχνολογία του μεγάλου 'Ιταλού βάρδου 'Αλφίερι.

'Ο Νικόλαος Δελβινιώτης πέθανε κατά τόν Σεπτέμβριο τού 1850, στην Κέρκυρα, σ'ε ηλικία 73 έτων. 'Ηταν ένας ώμορος γέρος, ψηλός, με άπαρσε γραβοίτες και κομμάς, παρ' όλα τ'α γεράματα. 'Ο Σολωμός τόν έαυτώσε για τή γνώσις του και τήν αγάπη του στην Τέχνη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Από τήν ανέκδοτη συλλογή του κ. Τάκη Δάπκα)
ΤΟ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

—'Απόψε πού κοιμόμουν, Γιόργο κι' 'Αντόνη μ', όνειρο είδα στον ύπνο μου κ' είνε κακό για μένα.
Είδα τ'ο φέρι μ' κίμρε κ' ή φούτνα τ'ο φρεσού μου, και τ'ο ζωνάρι τ'ο πλατό στους κίμπους έαπλομένο.
Ξήρα τ', 'Αντόνη μ', Ξήρα τ', τ' όνειρο πούδ' απόψε.
—Τ'ό φέρι είν' τ'ο γεράλι σου κ' ή φούτνα τ'ο ζουμί σου, και τ'ο ζωνάρι τ'ο πλατό, ό δρόμος πού θά πάρης.

ΒΛΑΧΙΚΟ

'Απάνο σ'ε ψηλό βουνό, μέσα σ'τα βλαχοζόφια, τ'ης χήρας γιός αγάπης όμορφη βλαχοπούλα.
'Όταν τήν πρωταγάπης, μουσούβλαχα τή λέει, κ' όταν τήν απάρατσε παλιόβλαχα τή λέει.
—Βλάχα μ', για δέν παντρεύεσαι κ' άλλον άντρα να πάρης ;
—Γιά δέν μου λές να τρέλλαθώ και τ'α βουνά να πάρω, παρά μου λές να παντρευτώ κ' άλλον να πάρω άντρα ;

ΥΠΟΨΙΑ

Στην παραδόθε γειτονιά, στην παραδόθε ρούγα, μιά λυγρή κοιούτανε σ' άντρός τ'ης τ'ς αγάλης, κ' όλο τ' άντρός τ'ης έλεγε κ' όλο τ' άντρός τ'ης λέει :
—Σήρω άπάνου, Κωνσταντή, και μη βαρνοκοιού-
[σαι,
ή συντροφιά σου κίμψε και πάει με τ'α καρδιά.
—Πολύ με βιάζεις, λυγρή, πολύ με βιάζεις, κόρη.
'Άλλοτε άντρα αγάπης, άλλον από τ' έμένα.
—'Αν ίσως κ' άλλον αγάτω, άλλον από τ'έσένα, σπαθί βαστάς στη μέση σου, μαχαίρι στό σπάξι...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τ'α χαρίσματα του άνθρώπου δέν καταστρέφονται ποτέ, έχουν ζωή και άνανεούττα άκατάστατα. Μιά γυναίκα ήθελε, τ'ήμα και προκί-σμένη με πολλά χαρίσματα, και τριάντα χρόνια μετά τ'ό γάμο άνόμα, άρσενι στον άνδρα τ'ης όπως και τήν πρώτη ήμερα του γάμου τ'ου.
I. I. Ρουσσώ

«'Η όμορφες γυναίκες πρέπει να ντύνονται όσο τ'ο δυνατόν άπλο-στερα. 'Εχω τήν αντίληψη ότι τ'ο πρόσωπο μιάς όμορφης γυναίκας τ'ο σπύλιζον καλύτερα τ'α λουλούδια, παρά τ'α μαργαριτάρια και τ'ε δια-μαντιά.
Βερνάρδος ντ'ε Σαίεν - Πιέ ε ρ

«'Αν είσθε έρωτευμένοι και θέλετε να ματρωθείτε, προσπαθήτε να φερίστε μαζωρά από τούς έρωτευμένους.
'Ο β'όβ'όβ'ό

«'Όταν ή όμορφιά μιάς γυναίκας μαρμαή, δέν μπορεί νανα περισσό-τερο σίγουρη για τή σταθερότητα τών αισθημάτων τ'ου άντραίνου τ'ης από εκείνον πού έχασε τήν περιουσία του και βασίλευε σ'τα άσπιδάματα τών φίλων τ'ου.
Βολταίρος

Τ'ο Παρίσι είνε τ'ο καθαρήριο τών άνδρών και ό παράδεισος τών γυναικών.
Γαλλική Παροιμία

«'Η αγάπη τ'ης μητέρας ποτέ δέν παλθοναι.
Γερμανική

«'Πριν μ'ης στο περιβάλλο τού γάμου, πρέπει να έχης σπάτι στο όπιο να μένεις, χωράρι για να τ'α καλλιεργή-ς και άπέπαι για να τ'α τρυγιάς και να πίνεις.
'Ισπανική

«'Ο άνάπατος πάντα έχει κακό τέλος.
'Ινδική

«'Όλα τ'α πλούτη τ'ης γης κ' όλο μαζώ οι φίλοι δέν μπορούν ποτέ ν' άντισταθίσουν τή χαρά και τήν ά-πόλαση, πού δίνει μιά φρόνη και καλόκαρη γυ-ναίκα.
'Ινδική

«'Η γυναίκα κοιμάει με τ'ο φεγγάρι, πού μιά είνε χαρούμενη και μιά σκυθρωπό.
Ρουσσική

«'Η γυναίκα είνε ζήμια κ' ό άνδρας σιωφέρων.
'Ιταλική

«'Ο έρως είνε αίγνια και λύσις του τ'ο μίσος.
Εβγ. Σύη

«'Όλα τ'α κακά, τ'α άσπία μιάς έποξέζονταν ή γυναι-κες, προέχοντα από μιάς, και όλα τ'α καλά, πού μιάς έκαίαν, προέχοντα από α'υτής.
Αιμεί Μαρτέν

Τ'ο Βατερλό τών γυναικών είνε ή βλογιά. «'Όταν μιά γυναίκα πάθει από βλογιά, τ'ήν άλλη μέρα κίμψας.
Ο. Μπαλζακ

«'Πάντα θά μιλώ για τ'ς γυναίκες, γιατί δέν περνάει στιγμή χωρίς να τ'ς σκεπτό.
Λορδόβιτς 15ος

«'Εκείνος πού πιστεύει ότι ξέρει τ'ς γυναίκες, είνε άνόητος. 'Εκείνος πού κρινει άισθητά τ'ς πράξεις τ'ου, τρέλλος, και εκείνος πού τολμάει να τ'ς κακολογήσει, άνανδρος !
Μπρούμπελ

«'Δέν αισθάνθηκα ποτέ μου μεγαλύτερη γρηθεία, από εκείνη τών ό-ρώνων γυναικών !.
Α. Μ'εσσέ

«'Σάγ έκπλησία στην έρημιά, πού δέν τήν λειτουργούσε, έτο' είν' κ' εκείνος π' αγαπά και δέν τόν αγαπούνε.
Δημόδης Δίστιχο

«'Είνε τρομερή ή λύσσα τών κνιτών, τ'α όποια σπώνει ή μανιασμένη θάλασσα, τρομερό τ'ο ξεχειλίσιμα τών χερμαίων, τρομερή ή πνοή τ'ης φωτιάς, τρομερή ή φτώχεια, τρομερός έπίσης μόνος άλλες σκιμωρές... Κι' όσος δέν υπάρχει τρομερότερο κακό απ' τ'ή γυναίκα. Κιμωρα πέν-να δέν μπορεί να περιγρήσει τ'ο καταστρεπτικό αυτό στοιχείο. καμιά περιγραφή δέν μπορεί να δώσει και τήν άμ-βρότερη ιδέα γ' α'υτό. «'Αν κάποιος Θεός έμ-πνεύσθηκε κ' έπλασε τή γυναίκα, άς μάθει ότι τ'ο δημοφώνημα τόν αυτό ύπηρεξ για τόν άν-θρωπο ό άπαίσιος δημοφονός τ'ού πού μεγάλου κακού.
Εβ'όβ'όβ'ό